Revista de la Trobada Alternativa de Nou Barris

Nº 4- Febrer 2010

9 Barris en marxa

Editorial

Amb la nova revista, la Trobada pretén donar un nou pas en la construcció i articulació de l'esquerra anticapitalista a Nou Barris. Aquesta decisió no és un capritx, ni conseqüència d'un voluntarisme cec i benintencionat, sinó fruit de la reflexió i de l'intent de donar una resposta a tot el que està passant en el nostre entorn.

La recessió econòmica ha accentuat els atacs del capitalisme contra la joventut i els treballadors/res a tot el món. Mentre a l'estat espanyol el nombre de desocupats/des s'acosta als cinc milions i augmenta la precarietat, la patronal exigeix una nova reforma laboral que abarateixi l'acomiadament i posi als treballadors/res de genolls. Mentre el govern regala milers de milions d'euros als banquers i empresaris, s'escatimen els subsidis als que més ho necessiten. I si el govern precisa més diners per a portar a terme la seva política, es treu de la màniga una nova reforma fiscal que saquejarà la butxaca dels treballadors/es i de les anomenades "classes mitges", però no tocarà als grans capitals. Mentre es retallen els pressupostos de sanitat i educació, es donen els primers passos cap a la seva futura privatització. Mentre hi ha més d'un milió d'habitatges buits, augmenten els embargaments contra les famílies que no poden pagar l'hipoteca. Mentre amb els diners de tots s'ajuda generosament als causants del desastre, es fa els la vista grossa davant la corrupció generalitzada de la que són igual de responsables polítics i empresaris, es criminalitza als immigrants/tes i es permet que vagi estenent-se una ombra de sospita contra ells i elles (ens lleven els llocs de treball, a ells se'ls ajuda i a nosaltres no...) per a dividir-nos i enfrontar-nos.

L'esquerra parlamentària es revela avui més que mai com un dels pilars sobre els que s'assenta el sistema. Si aquesta "esquerra" no existís, el capitalisme hauria d'inventar-la. L'alternativa "democràtica" que pretenen vendre'ns és: "o nosaltres, o la dreta reaccionària i neoliberal. No hi ha altra alternativa". És l'esquerra que proposa humanitzar i domesticar el capitalisme, com si això fos possible! Per ventura la brutal crisi econòmica en la que ens trobem, no és una demostració del seu fracàs?

Sabem que construir un projecte anticapitalista no és fàcil, però sí necessari. La Trobada de Nou Barris es va plantejar des dels seus inicis aquest repte a nivell de barri, com un pas necessari en el camí cap a una alternativa més àmplia, a escala local, nacional, estatal i internacional. Som conscients de l'heterogeneïtat de les nostres files, a causa dels nostres orígens i de la nostra història personal. Però aquestes diferències no són un problema, sinó una oportunitat per a formar-nos i enriquir-nos. Pretenem que aquesta revista i les que aniran sortint de forma periòdica en el futur, reflecteixin el procés de rearmament polític de la Trobada i dels

barris en els que vivim. Volem que sigui un dels nostres canals d'expressió i que serveixi per a alimentar les inquietuds de tots els que estiguin disposats a compartir les seves lluites i experiències amb nosaltres. La revista té moltes limitacions i defectes, però estem disposats a corregir-los, com un petit però necessari aporti al projecte que defensem. Estem convençuts/des no només que hi ha vida més enllà del capitalisme, sinó que aquesta alternativa hem de construir-la entre tots els oprimits i explotats. La Trobada i aquesta revista ens sentim incomplets/tes, són més els que falten, que els que estem. Per això et convidem a que comparteixis amb nosaltres la tasca de construir el nostre propi futur.

Index

Vendre i no llogar?

Tots els partits del districte estan d'acord en que s'ha de "vendre i no llogar" els 15 pisos del c. Deià 51 (barri Porta).

Fa un any al barri de Porta es va crear una assemblea de veins i veïnes amb l'objectiu d'impulsar pisos de lloguer protegit al barri. La raó era ben simple: la gent no està ja ni pot hipotecar-se de per vida. Per això, la gent necessitada de habitatge, amb diferents recollides de firmes i demandes, va reclamar a l'Ajuntament de Districte i al Patronat Municipal Habitatge de Barcelona, especialment el sr. Antoni Sorolla, pisos de lloguer protegit.

A pesar de les bones paraules de l'Administració local, el fet es que la reclamació que es va centrar en l'edifici del carrer Deià 31, del que es proprietari una Fundacio anomenada Familia i Benestar Social, FIBS, no ha donat els efectes que esperaven i ara es vol vendre.

El ple de districte de desembre es plega als interessos de l'ajuntament i la fundació FIBS participada pels mateixos partits.

Després d'un any de reivindicació de lloguer protegit pel moviment veïnal…

Després de que 300 veÏns i veïnes de 9Barris demanessin lloguer protegit al Patronat d'Habitatge i al districte…

Després de 15 mesos de tenir l'edifici abandonat per la Fundació FIBS i l'Ajuntament…

Després que la Fundació FIBS no ha respós a cap invitació de l'Avv de Porta per fer una reunió…

Ara tots els partits: PP + CiU + PSC + ERC + ICV-EUiA voten les bases per vendre els 15 pisos en contra les demandes del moviment veïnal.

Cap partit del Districte vol lloguer protegit. Tots volen vendre pisos.Nou Barris i especialmente Porta ha estat el barri de la ciutat que ha destinat més sòl públic a la venda de pisos protegits però, tot i així, l'habitatge era i és tant car com sempre per a la majoria. La política d'habitatge de la Regidoria de Nou Barris, comandada pel PSC i amb el suport de la resta de partits en aquest afer, ha estat un fracàs!

La regidora del Districte sra. Carmen Andrés, va assegurar que s'havia fet el posible. Però ningú sap per quina raó no es pot canviar un conveni de venda a un de lloguer entre dues entitats que estan fartes de

col.laborar: Ajuntament i Fundació FIBS.

L'oficina d'Habitatge del barri ha rebut un 70% de demandes de lloguer protegit, però aquest lloguer ni existeix ni es construeix.

La Fundació FIBS afirma en el seu web que vol llogar però no només no lloga sinó que continua venen.

Les bases d'abjudicació dels pisos de Deià demanen uns requisits que la majoria de rendes familiars al no superar els 2.000 euros nets no reuneixen. Però a més es demanen estalvis com a mínim de 25.000 euros més. Aquestes exigències solament serveixen per asegurar famílies solvents als bancs que van a hipotecar amb la FIBS.

Però no tot està perdut… encara

Continuarem lluitant per un Parc Públic de Lloguer adreçat a tota la población.

El circuit de crèdit està coagulat. L'Ajuntament ni la FIBS no els serà fácil trovar les famílies per comprar Deià 31.

Passarà el temps i el edifici com altres públics continuarà buit i amb més raó exigirem el lloguer protegit pel veïnat.

Reivindiquem el lloguer protegit a Deià 31 perquè és molt més barat per a la gent (300-400 euros), perquè no necessites entrada (25.000 euros) i perquè la quota hipotecària (inicialment 700 euros) en fa esclau dels bancs i d'un EURIBOR totalment variable en més de 30 anys.

Lloc de trobada, ajut i acció. Informat de les properes assemblees, accions i tallers a:
http://500x20blogspot.com/.
Mòbil 9Barris: 672 866 444

La vida asociativa en los barrios

Debilidad crónica y necesidad democrática.

Las Asociaciones de Vecinos, impulsoras del movimiento vecinal, han sido, históricamente parteras de la vida asociativa en los barrios. Jugaron un papel importante en la lucha por mejorar la vida de los ciudadanos, lucharon contra la especulación, por la enseñanza pública, porque hubiera equipamientos culturales y deportivos, por una buena sanidad… en definitiva jugaron un papel muy importante, junto al movimiento obrero, en lograr lo que se llamó el salario indirecto, es decir, servicios públicos, que de no existir tendrían que pagarse y por tanto el poder adquisitivo del trabajador disminuiría. A la vez ayudaron enormemente al proceso democrático en España; creando conciencia de su necesidad, practicándola cuando estaba prohibida, luchando por ella y aportando capital humano y experiencia a las diferentes administraciones (principalmente la local).

Pero los barrios populares no han recibido igual que aportaron, la política que se hace hacia ellos (hacia sus ciudadanos), tiene, a mi juicio, muchas deficiencias; incluso cuando hay aportes especiales, como es el caso de la Ley de Barrios de la Generalitat de Cataluña. Esta política es en primer lugar de "parcheo" y asistencial, es decir, aborda los problemas en su manifestación, según brotan, pero sin abordar sus causas. En segundo lugar trata los problemas de manera individual, cuando, por el contrario, la inmensa mayoría tienen sus causas y soluciones en el colectivo, es decir en la sociedad. Y por encima de todo, la administración, aborda su relación con el ciudadano desde una perspectiva de consumidor y no como protagonista. En el mejor de los casos, hace las cosas para el pueblo, pero sin él.

Los partidos políticos (principalmente los de izquierdas, que son los que a mí me interesan) y sus militantes han abandonado los barrios. Hay quienes opinan que mejor así, pues para lo que hacen… pero yo creo que es una perdida; éstos aportaron históricamente coherencia y objetivos a largo plazo. Hoy los partidos se relacionan con el territorio teniendo en cuenta solo sus propios intereses electorales. Creen en una democracia de representación, pero ignoran y desprecian la democracia de participación.

De todas las ausencias posibles, la que causa más dificultades para el impulso asociativo es la del movimiento obrero. Los sindicatos jugaron un papel importante en la lucha por conquistar las

libertades, canalizaron el movimiento obrero y tuvieron un papel organizador de los trabajadores sobrepasando en muchos momentos la lucha económica. Pero hoy están sólo en las grandes empresas, en la administración pública y en las sedes sindicales, Sin embargo, en los barrios viven los trabajadores; todos los trabajadores: los de las grandes empresas y los del resto, que son la mayoría. Viven los jóvenes con grandes dificultades para acceder al mercado del trabajo; viven los parados, los autónomos (que son muchos), los trabajadores de la pequeña y mediana empresa, a los que tampoco suelen atender los sindicatos y viven los trabajadores inmigrantes, muchos trabajando en situaciones muy precarias. Que el movimiento obrero esté presente en el territorio es algo más profundo que la apertura de una oficina sindical en el barrio, (aunque ello sería ahora una cosa importante) se trata de impregnar de los intereses de clase (clase obrera) al asociacionismo, a la cultura, al ocio, a las reivindicaciones…. Así ocurrió históricamente. Cuando el movimiento obrero, además de en las fabricas, actuaba en los barrios, estos tuvieron mucha más capacidad de organización y de reflejo el propio movimiento obrero salió fortalecido. Ojala más pronto que tarde, en el seno de los sindicatos actuales surjan iniciativas que replanteen su papel, analicen su relación con el conjunto de los trabajadores y vuelvan a pensar en el territorio como parte de su actividad.

A pesar de la experiencia acumulada durante años, la vida asociativa ha ido decreciendo, fue fuerte en el final del franquismo y en los primeros años de la transición, pero se ha ido debilitando poco a poco. Alguien podría considerar que es lógico, ahora votamos para que los políticos resuelvan las cosas, pero este planteamiento es un espejismo y un engaño. En estos momentos tenemos un asociacionismo muy débil, con escasa participación de los asociados (que a la vez son muy pocos, en comparación con el conjunto de la sociedad) y con juntas directivas que funcionan con un número escaso de personas, sin renovarse durante años y con objetivos limitados y parciales, carentes casi siempre de proyectos globales e integradores. Es evidente que ahora hay más cantidad de asociaciones en los barrios que hace 25 años, pero todas ellas no movilizan sino una pequeña parte de lo que lo hacían las AAVV en sus años más fuertes. En este momento hay una gran falta de objetivos comunes y de proyectos generales y unificadores, la dispersión es la reina, cada asociación va al suya.

La dependencia de la subvención es otra gran lacra, las asociaciones ya no se mantienen de sus afiliados o de sus actividades, si no de lo que les dan las administraciones. Hay demasiadas que nacen y viven exclusivamente por y para la subvención. Muchos ayuntamientos promueven esta dinámica dependiente: por un lado es más fácil de domesticar, por otro, un asociacionismo así plantea menos dificultades y exigencias al poder.

Dicho lo anterior, sería injusto por mi parte no reconocer la aportación de las personas que están al frente de las asociaciones actuales, pues en momentos de dispersión

y debilidad mantienen vivo el espíritu de la participación y del compromiso social, de estas personas surgen muchas veces iniciativas y propuestas que cuestionan el actual estado de cosas, unas veces triunfan y otras no, pero sin estas personas sería muy difícil plantearse un futuro de cambio para el movimiento vecinal.

La participación ciudadana en los asuntos públicos es fundamental por infinidad de razones, hacerlo en el territorio es aun más necesario ya que se trata del primer lugar de socialización y vivencia colectiva. Destacaré dos grandes razones:

Primera, democrática. La democracia está cada vez más alejada de pueblo. Habiendo adoptado solo la forma de representación, el ciudadano delega en políticos profesionales que resuelven a su antojo (por decirlo suave) los problemas que le afectan, en cambio éste, no se implican en nada y ve las cosas desde fuera, con una actitud individual e individualista. La democracia aparece castrada de su parte más importante, la

participación. Lo grave es que por no haber otras referencias, esta visión es la que identifican la mayoría de personas, como la única democracia posible.

Segunda, para mejorar las condiciones de vida de la gente. Esto no es cuestión solo de las administraciones, a quien más interesa luchar por conseguir mejores condiciones de vida, es con diferencia, a las capas populares de la sociedad. Lograrlo, es una tarea compleja, pero imprescindible para que la solución tenga la mayor eficacia posible. Vemos muchas veces como proyectos que salen de la administración, incluso con grandes dispendios y cargados de buenas intenciones, no tienen la aceptación necesaria y son un fracaso, obviaron lo fundamental, contar con la gente. Por contra cuando los proyectos salen de entre los ciudadanos estos los hacen suyos y los defienden; obtienen así mejores resultados con menores inversiones. Esto es aplicable en todos los ámbitos de la vida pública. En relación a estos planteamientos, en los barrios norte del distrito de Nou Barris de Barcelona hace unos años, a iniciativa de las AAVV, comenzamos una experiencia de desarrollo comunitario que denominamos Planes Comunitarios. (Aunque en estos momentos hay diferentes modelos de Planes Comunicaros y algunos poco tienen que ver con la idea primera)Los Planes surgieron con la finalidad de cumplir los dos objetivas antes dichos: mejorar las condiciones de vida y promover la participación. Desde el inicio se planteó la implicación de las tres partes que tienen presencia en el territorio: los ciudadanos, la administración y los servicios técnicos que trabajan en el.

Los planes comunitarios parten de un diagnostico participativo que organizan los promotores, para conocer la realidad social del barrio, para proponer un programa de actuación y para organizar a las personas y grupos interesados en impulsarlo. El diagnostico resulta fundamental, no es un simple estudio, se trata, de que el conocimiento de la realidad sea un proceso donde las personas del barrio participan en su elaboración, no solo ha de ser informadas de cuál es la realidad, si no que han de ser constructores de dicho conocimiento. Con un diagnostico participativo conseguimos tres cosas complementarias: acercarnos lo más posible a un conocimiento científico de la realidad social, proponer un plan viable y asumible por la gente y detectar las fuerzas, grupos y personas, que han de llevarlo adelante.

El programa que surge de un proceso así no es la suma de las diferentes reivindicaciones, o de diferentes sectores, es un proyecto global que debe tomar a la comunidad en su conjunto, como unidad de intereses. Los diferentes proyectos parciales (que han de existir lógicamente) se enriquecen al vincularse a un proyecto general y encuentran así más capacidad de ser apoyados y defendidos. Estos proyectos parciales dejan de ser individuales (o de grupo más o menos extenso) para ser del conjunto del plan, es decir de la comunidad.

Los Planes Comunitarios aportaron una propuesta novedosa y compleja. Para su desarrollo se dotaron de un equipo de profesionales de lo comunitario. No se trató de técnicos al uso, de tal o cual proyecto, ni de administrativos de las asociaciones y por supuesto tampoco son dirigentes sociales profesionalizados; son técnicos del conjunto del plan, están para facilitar su desarrollo general. Su tarea principal consiste en facilitar y ayudar a las asociaciones (y a los ciudadanos que participan en el Plan) en su devenir diario. El equipo comunitario pone trabajo profesional para fomentar el "trabajo" voluntario. Ahora bien, es a los ciudadanos que participan en el Plan, (asociados y no asociados) a quienes corresponde tener el liderazgo del proceso, los técnicos trabajan bajo su dirección y no la sustituyen. Hoy, en los barrios populares, hay una realidad muy diferente de la de los años en que surgió el movimiento vecinal, los problemas son distintos, muchos de ellos nuevos, que requieren soluciones nuevas. Un ejemplo claro es la situación creada a partir de la llegada a gran escala de inmigrantes. Para abordar los nuevos retos, hace falta más democracia, más participación y más organización.

Sé, que no es lo que vende ahora, pero sé también, que esto es lo que se necesita.

ANTONIO TORRICO, Diciembre del 2009

Activista del Movimiento Vecinal, participa en él desde los primeros años 80. Ha sido presidente de las AA VV de Ciudad Meridiana y Torre Baró, ambas del distrito obrero de Nou Barris en Barcelona. En estos momentos contribuye al desarrollo de una asociación cultural de la Zona Norte y participa en la AVV de Torre Baró.

Experiencias alternativas:

Taller de autoreparación de bicicletas de Nou Barris

El taller de autoreparación de bicis de roketes-verdum lleva ya 4 años okupando el solar de la calle 137 de joaquim valls.

Desde su comienzo el taller, gestionado por el colectivo Biciosxs, ha ido ofreciendo un espacio, herramientas, materiales y competencias para que l@s usuari@s puedan arreglar sus bicicletas, sin gastar dinero. Se trata de un proyecto de auto-organización vecinal en el cual lxs biciosxs abren y cuidan el espacio, organizan los materiales y las herramientas, y algun@s vecin@s y demás participantes traen bicis o herramientas viejas, mientras que otr@s se acercan para poder arreglar sus "cletas". Se trata de trueque puro y duro, tanto de materiales como de conocimientos, según la fórmula "lo ves, lo haces, lo enseñas".

Somos conscientes que la bicicleta ofrece una alternativa de transporte real y que, por lo tanto, va potenciada. Nos parece interesante el bicing, promocionado por el Ajuntament, en cuanto contribuye a este objetivo. Sin embargo, a través de la filosofía de la auto reparación creemos en algo más, que las grandes instituciones son a menudo incapaces de ofrecer, debido a su filosofía asistencialista y administradora. La auto reparación es una herramienta para desarrollar el aprendizaje del Ciclista respeto a ciertos conocimientos de mecánica, de reciclar piezas, de utilización correcta de las herramientas. Por tanto, es diferente un@ usuari@ de bicing, que no se preocupa de cuidar su bicicleta, al de un@ usuari@ del taller de bicis, que poco a poco consigue autonomía en el mantenimiento de su vehículo.

En la vida del taller hemos sufrido varios robos que incluso nos han dejado sin herramientas, pero con algo de autofinanciación a través de las camisetas y con el apoyo de vecin@s, volvemos a tener herramientas.

Durante bastante tiempo no hemos tenido ningún problema con la propiedad - una constructora, a la vez propiedad de una inmobiliaria, propiedad de un particular que en la primavera 2009 se presentó al taller pidiendo que nos fuéramos. En asamblea decidimos plantar cara al especulador remarcando que es un proyecto vecinal apoyado por varias instituciones locales de 9barris con las cuales hemos trabajado. Tras una denuncia por la vía penal (mayo 2009), y una aparición en los juzgados, fuertes de un dossier sobre la historia y las relaciones del proyecto, el juez decidió archivar el caso.

De momento una pequeña victoria, pero que nada asegura sobre el futuro del taller, destino natural de los espacios ocupados.

Salut, bici i anarquia!

bicios@s

El moviment associatiu de Nou Barris es movilitza contra la passivitat del districte

Més de 400 persones s'han manifestat aquest divendres 20 a Nou Barris en defensa de la vida associativa del districte. L'acte, convocat per diversos col.lectius, entitats i AAVV, va finalitzar a la Seu del Districte amb la lectura d'un manifest denunciant les restriccions que pateixen els moviments associatius, concretament els equipaments juvenils. Aquesta denuncia dóna visibilitat a la problemàtica que afecta al Casal de Joves de Prosperitat, sobre qui recau una amenaça de tancament. El Casal dinamitza desde 1983 col.lectius juvenils de Prosperitat, però el seu espai físic mostra el déficit d'inversió en infrastructures que pateix el barri. L'any passat es va poder frenar la primera amenaça de tancament, pactant la realització d'obres d'insonorització. Acabades les obres, la situació no s'ha resolt: aquestes han estat mal realitzades, en part, segons denuncia el Casal, per la manca de seguiment institucional. Ara, la solució que proposa el Districte és tancar tota activitat que produexi soroll, el que suposa impossibilitar la majoria de projectes del Casal. Davant aquesta situació el Casal de Joves de Prospe començà el passat dia 13 una sèrie d'actes reivindicatius com okupar la plaça Sta Engràcia per fer un concert o treure al carrer part de les activitats del Casal.

Defensem la vida associativa de Nou Barris

El Districte de Nou Barris es va formar sobretot sobre la base de la inmigració arribada als anys 50 i 60 originària de la resta de Espanya. En un principi eren barriades molt marginals i amb un gran déficit de serveis i infraestructures.

Fruit d'aquest déficit i gràcies al sentiment de comunitat inherent en els grups d'inmigrants, es va articular tot un moviment reivindicatiu al voltant de les associacions de veïns i de les parròquies per tal d'aconseguir aquest serveis i infraestructuras necessàries.

Aquest moviment associatiu, amb el temps, va impulsar el naixement de moltes associacions i entitats que treballaven ja no tan sol per aconseguir infraestructures i serveis sinò també per fer creació cultural, gestió d'equipaments municipals, treballar amb inmigrants, joves, nens i persones grans.

Avui en dia, el districte de Nou Barris es caracteritza per tenir molta vida asociativa, és el districte amb més casos d'equipaments gestionats per entitats sense ànim de lucre de Barcelona, és el districte on hi ha més territori pe als veïns. Aquest fet va acompanyat per un sentiment de pertinença, de comunitat i d'identitat de barri.

Tot això possibilita que al Districte de Nou Barris no existeixi el "botellón", que els grups de joves llatins participin de la vida asociativa del territori, que els inmigrants organitzin actes dintre del calendari anual, que els joves no tinguin que anar al centre, o a Poblenou, per trobar espais d'oci, que les entitats veïnals puguin fer de mediadors quan hi ha problemes, que sigui un Districte VIU.

I tot això és el que esta posant en perill l'Ajuntament de Barcelona. Des de fa un temps ençà les entitats, associacions i col.lectius del districte de Nou Barris constatem tot un seguit de problemes a l'hora de treballar amb L'ajuntament, el cas del Casal de Joves de Prosperitat n'és només la punta del iceberg.

El casal de Joves de Prosperitat

El casal de Joves de Prosperitat situat al districte de Nou Barris va obrir les seves portes l'any 83, en un antic magatzem de mobles que hi havia situat al carrer Joaquim Valls. El CJP, però ja havia iniciat la seva activitat en un local del carrer Japó, on s'iniciaren les primeres ràdios "Agora" i "Farigola" i el conegut "fanzine" Solo para Locos, d'on van surgir conegudissims dibuixants que actualment podem trobar a les revistes de tirada nacional. Gràcies a les reivindicacions i demandes veïnals es van poder obrir el Casal de Joves de Prosperitat al seu emplaçament actual. Així, l'any 88, aprofitant el Pla de Política Juvenil, els joves del barri de la Prosperitat van començar a gaudir d'un casal en condicions.

L'any 1991 desprès d'anys de mala gestió per part dels organismos públics, el Casal de Joves esdevé un equipament autogestionat per l'Associació Sociocultural de Prosperitat, integrada per les persones usuàries del Casal de Joves. Des de llavors ha anat funcionant ininterrompudament, convertint-se en un espai de trobada per les persones joves de Prosperitat, Barcelona i altres parts de la ciutat. S'han impulsat projectes culturals i potenciat l'ús dels espais del Casal per part de la població Jove que d'una altra manera, no haguessin aconseguit l'inclusió social mitjançant la creativitat.

Cal destacar també la importancia del Casal de Joves de Prosperitat a nivell de barri, de districte i de Barcelona, doncs la seva tasca no acaba dins el nostre equipament. Des del Casal de Joves s'intervé també en d'altres espais de trobada juvenils, alhora que adquireix un estatus de plataforma de dinamització sociocultural, i que per tant acompleix una tasca social imprescindible i sense fronteres.

Un dels eixos dinamitzador del Casal és la música i tot allò que l'envolta, passant per tallers d'instruments, de dansa o de creativitat musical. Aquestes són activitat sorolloses que degut a la ubicació del Casal de Joves de la Prosperitat, i a la precarietat de les instal.lacions fa difícil la convivencia amb alguns veïns i veïnes. De fet, donades les instal.lacions obsoletes des de fa temps que la gestora del casal de barri de Prosperitat demana les actuacions polítiques pertinents per tal de garantir les activitats normals del CJP sense entorpir la convivència veïnal.

Des de fa anys que s'estan demanant solucions polítiques i tècniques que ens permetin desenvolupar les postres activitats amb normalitat. Davant la passivitat del districte l'Associació s'inicien actuacions per tal de insonoritzar les sales afectades. I, a més a més, es modifiquen i eliminen aquelles activitats que podien generar més soroll.

No obstant, les polítiques públiques sembla que han defugit les posibles solucions als problemes, i s'han dedicat a frenar indiscriminadament les activitats d'un equipament públic destinats als joves. Tanmateix, arrel de l'aprovació de l'ordenança cívica de l'any 2005, les activitats del CJP s'han vist obligades a desaparèixer, o a adequar-se a les noves normatives. Pensem però que aquesta normativa criminalitza les activitats dels joves i no ajuda a la convivència. I en ella s'escuden per tal de prohibir activitats socials realitzades amb i per els joves, arribant inclús a prohibir la realització d'un taller de dansa flamenca a les instal.lacions del CJP.

Ja fa uns anys que demanem al districte un equipament digne on poder exercir les nostres activitats sense que ningú surti perjudicat. Ja que considerem que la música, la realització de tallers, entre d'altres són activitats als que els joves hi han de tenir accés. Aquest equipament se'ns ha promès ja fa més de 2 anys i encara no sabem quan s'iniciaran les obres.

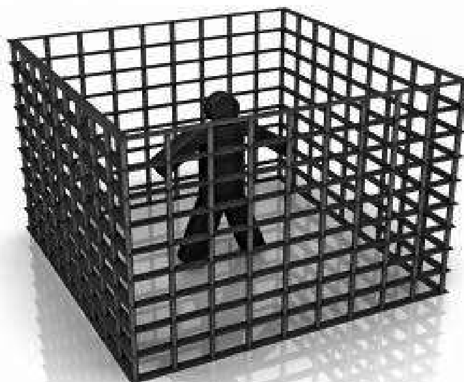
L'any pasat gràcies a la pressió exercida per l'Associació de Veïns de Prosperitat, ja es va poder frenar la primera amenaza de tancament de l'equipament. Llavors es va acordar la realització d'obres d'insonorització dels diferents espais del CJP. Aquestes obres van tenir un seguiment inexistent per part del districte, tot i que la Gestora del Casal els va avisar de les irregularitats que observava. Desprès de 5 mesos d'obres la situació ha empijorat, aquestes no han servit per pal.liar els posibles sorolls de les activitats habituals del CJP. Ara sembla que molestem més que mai!!!

Per tant considerem que s'ha comés una negligencia per part del districre de Nou Barris. I com a resultat se'ns obliga a anul.lar les activitats que produeixen sorolls per sobre dels límits establerts, sense oferir-nos cap solució viable. Això suposa deixar de fer la majoria d'activitats del Casal, la qual cosa deixa al barri de Prosperitat sense un equipament imprescindible.

C/Joaquim Valls 82 08016 Barcelona
e-mail: cjprospe@gmail.com, tel.932769289

Quan la política catalana esdevé a una empressa.

Quin es el motiu que empeny a un partit polític, que vol construir una societat basada en la democràcia i el socialisme, a acomiadar a una treballadora veterana i membre militant, i fundadora?? Aquest es el cas de la Cris Gadea... La Cris, membre fundadora i filla d'un dels fundadors d'ICV a Gràcia, va esser acomiadada el passat any 2009 sense cap motiu aparent. Després de passar-se més de 20 anys patint "moobing" per part dels seus caps, finalment, van acabar acomiadant-la.

Tot va començar al 1984 quan la Cris va començar a treballar a ICV arrel d'una convocatòria de treball que va sortir. A l'Octubre d'aquell mateix any entra a treballar a ICV, on va estar cobran l'atur fins Gener de 1985, on li van donar l'alta a la seguretat social.

Treballa a l'oficina parlamentaria,(Congrés, Parlament de Catalunya i Municipi) fins a l'any 1988. Aquell mateix any és queda embaraçada de la seva filla, i quan torna de la baixa de maternitat és troba que dins del seu lloc de treball la reitren de Parlament de Catalunya, i la destinen unicament a Congrés i Municipi. La seva substituta, s'havia queda't amb el seu lloc de treball. La Cris militant de CCOO durant 20 anys, era coordinadora de la revista " Nous Horitzons". Aproximadament a l'any 1992 crea a ICV el departament de publicacions i la deixen fora d'aquest departament. Tot i així, segueix col·laborant amb la revista.

A l'any 1999 va marxar a treballar a un altre local, on ella s'hi trobaba agust i està satisfeta. I al cap dels 6 messos, la van retornar al local de Barcelona. A l'any 2000 comença a treballar al Gabinet de Premsa. Li havien tret l'anterior lloc de treball, i aquí s'està fins l'any 2003.

Al 2003 l'operen. I s'està fins al Gener del 2008 de baixa 1 any i mig, i 1 any i mig de pensionista. Reb 6 operacions en aquests 3 anys. Al març de 2008 agafa de nou una baixa per una nova operació.
Entra en el decret com a malaltia laboral, i no li ho accepten! I agafa l'alta al febrer del 2009. Quan va tornar de la baixa, no figuraba el seu lloc de treball. Desde el Febrer del 2009 fins al Juny, la posen a treballar en un magatzem. Un magatzem, amb unes condicions pèsimes i lamentables. Al Juny del 2009, parlen amb ella i l'informen que l'acomiaden.

Quan a la Cris, li van informar que l'acomiadaven, li van entregar una carta on deia "que manifesten i acorden", cosa que no es certa, perquè la cris no hi estava conforme. ICV, va pagar-li el que li tocaba pels seus anys de treball. Ella no conforme amb la seva situació, ha portat el cas mes enllà, i juntament amb el seu advocat, va denunciar a ICV. El judici, del qual encara s'en desconeix la sentència, va tindre va ser el passat 13 de gener. No vol diners, només vol que li retornin el seu lloc de treball.

Està disposada a prendre represàlies si la denúncia no prospera, i no li retornen el seu lloc de treball. Desde aquí, fem un crit a que la Cris, i totes les persones que es troben en situacions semblans, puguin disposar dels seus drets i deures com a persones que son. No a la precarietat laboral, no als acomiadaments improcedents!

Les consultes sobre la independència del 13 D:

El passat 13 de desembre es va celebrar a 166 municipis catalans una consulta popular sobre la independència de Catalunya, amb una participació de prop de 200.000 persones, una xifra que representa el 27% dels electors/es amb dret a vot. El resultat va ser del 94'9 % de vots pel "sí" a la independència i del 3'2 pel "no", amb un 0'3% de vots nuls.

Han estat diverses les valoracions que s' han fet d' aquesta consulta per part de formacions polítiques i mitjans de comunicació, en funció del nombre de participants, dels resultats, dels suports recollits, etc. La Trobada Alternativa de Nou Barris s' ha manifestat sempre a favor del dret a l' autodeterminació dels Països Catalans, i per tant cal valorar positivament una iniciativa democràtica que té per objectiu donar la paraula al poble per a decidir el seu futur nacional.

Aquesta iniciativa, nascuda amb el famós referèndum d' Arenys de Munt, ha aixecat una gran polseguera política i mediàtica, amb la prohibició per part de l' Audiència Nacional d' utilitzar locals públics per a fer les votacions, i amb apocalíptiques declaracions de partits i mitjans de comuncació espanyolistes que alertaven sobre un possible enfrontament civil entre catalans. Aquestes reaccions demostren l' escassa cultura democràtica de l' Estat espanyol. Quan el poble s' organitza per a portar la política al carrer i prendre directament les decisions que com a poble l' afecten, per exemple l' autodeterminació i una possible independència nacional, salten les alarmes i sembla que tots els mals de l' univers hagin de caure irremeiablement sobre nosaltres.

Per a les elits dominants, com més lluny i amb més opacitat és prenguin les decisions, millor, ja sigui a Madrid, Brusel·les, Washington o a la ciutat on es celebri la cimera de torn. En canvi, als que s' autoanomenen "demòcrates" amb tanta convicció i orgull, sembla que els hi resulti intolerable que els i les veïnes d' un municipi (o de 166) organitzin una consulta sobre la independència del seu país. Una consulta, per cert, que va permetre votar per primer cop a molts i moltes immigrants que per no tenir la documentació necessària es veuen privats d' aquest dret en les conteses electorals oficials.

També val la pena observar el paper que han pres els mitjans de comunicació davant d' aquest procés. Mentres que diaris, televisions i ràdios ens bombardegen sistemàticament sobre el deure ciutadà de votar quan venen eleccions, en aquest cas, la consulta del 13-D ha estat menysperada i silenciada. Aquest és un factor a tenir en compte a l' hora de valorar les xifres de participació. Si bé un 27% de participació es podria considerar un xifra modesta, cal tenir en compte, a part del boicot informatiu, que es tractava d' una consulta no vinculant.

També hi ha elements d' aquest procés que avaluar de forma crítica. Territorialment s' ha evidenciat la dificultat d' organitzar consultes sobre la independència en la majoria de municipis de l' àrea metropolitana barcelonina, municipis amb un gran pes demogràfic. Un altre punt a discutir és la menció que es fa la Unió Europea en la pregunta que es va fer el 13-D en la majoria de municipis on es va fer la consulta. La Unió Europea s' ha mostrat des del seu naixement com un marc polític capitalista i contrari als interessos dels treballadors i treballadores, i també a les aspiracions nacionals dels pobles sense estat d' Europa.

Caldrà veure si en futur proper s' organitza una consulta d' aquestes característiques a Barcelona, i per tant també a Nou Barris, i, sobretot, si es fa comptant amb el teixit social i les organitzacions i col·lectius que des de la base lluitem dia a dia per construir alternatives i portar la política i les decisions al carrer.

Estat espanyol: QUI I COM PAGA LA CRISI?

El govern central, aclaparat per la crisi, prepara una nova reforma laboral, la que fa temps li reclamen les institucions financeres i la patronal: volen augmentar la competitivitat retallant un cop més els drets dels treballadors.

I això no és una novetat perquè el govern Zapatero ha aprofitat l'avinentesa de la crisi per engegar vàries reformes econòmiques, totes en el mateix sentit. Han augmentat el dèficit públic per injectar 160.000 milions d'euros als bancs i caixes. Els calia evitar que patissin la crisi i engeguessin l'economia a rodar. Desprès van venir els regals fiscals a les empreses i als patrimonis…

Òbviament, amb menys recaptació fiscal al reduir-se l'activitat per la crisi i l'atur massiu i amb la nova despesa "incentivadora" anti-crisi (fons de re-equilibri, Plan E, renoves, etc.), els comptes de l'Estat són més i més deficitaris. Els pressupostos de l'Estat pel 2010 han reduït la inversió i gairebé eliminat l'oferta pública d'ocupació: l'educació, l'investigació i els serveis públics en general patiran aquest esforç de "re-equilibri". A banda de gastar menys, la recaptació indirecta augmenta amb la pressió fiscal (retirada de deduccions, tipus més alts de l'Iva i de l'estalvi) i puja el cost de la vida amb l'increment de tarifes dels subministraments (aigua, llum…) i serveis (transports) per damunt de l'IPC mentre els salaris tendiran a la congelació, tant als sectors privats com a la funció pública.

A més, hi ha una veritable campanya mediàtica muntada per promoure la por a la crisi, condemnant la despesa pública en subsidis i prestacions socials.

Els objectius del capital són: retallar la cobertura dels aturats, rebaixar la despesa sanitària -tot incentivant la medicina privada- i especialment abaratir l'acomiadament. La gran patronal argumenta amb la crisi per tornar a la seves pretensions "flexibilitzadores" del mercat laboral, com si no en tinguessin prou amb el ventall de contractes temporals de durades mínimes i les rebaixes de cotitzacions a la Seguretat Social a les noves contractacions. No tenen cap obstacle per contractar però volen retallar el cost i els drets dels treballadors fixes, abaratint-ne l'acomiadament perquè tothom sigui fixe-precari i estigui predisposat a treballar per menys salari amb l'amenaça de l'acomiadament i un rerefons d'atur massiu.

Aquestes són les diverses maneres amb que ens volen fer pagar la crisi, un cop han apuntalat les grans empreses d'acord amb els desitjos dels seus amos, facilitant-los el retorn als grans beneficis. Són el mateixos que miren cap una altra banda quan es produeix una escandalosa especulació urbanística acompanyada de corrupció generalitzada als organismes públics.

Amb la crisi a molts ens prenen la feina, a d'altres ens deixen sense habitatge per no poder pagar hipoteques o lloguers abusius i a més ens volen fer retrocedir en els drets socials i laborals aconseguits històricament.

Ho podem impedir amb la resistència i la mobilització. Que la crisi la paguin els que l'han generat, i a més han liquidat gran part del patrimoni públic i s'han embutxacat els beneficis del període anterior. No ens deixem enganyar amb romanços: prou d'apropiar-se els beneficis i socialitzar les pèrdues!

Desesperant lluita d'una dona d'un poble oblidat

Els mitjans de comunicació han tornat a l'escena pública l'inacabat conflicte del Sàhara Occidental (on hi ha un mur silenciat). Tot gràcies al soroll i a la tergiversació del que era noticia. La falta de rigor en cobrir la noticia de la deportació de Aminetu Haidar ha estat clamorosament vergonyós.

El que no han pogut amagar és la dignitat d'una mare que amb la seva fermesa ha donat a conèixer al món, de nou amb el seu cas, la constant repressió i la sistemàtica violació dels drets humans sobre la població sahrauí per part de l'estat marroquí. El secretisme sobre la localització dels activistes sahrauís, com el nombre de presoners, la gran quantitat de denúncies per tortures, etc. a les presons marroquines, és la realitat que pateix la població ocupada, sota la impunitat de l'ocupant. El cas de Haidar és una petita mostra de les pràctiques habituals marroquines.

Haidar, activista pels drets humans al Sàhara Occidental, tornava dels EE.UU. a El-Aaiún, després de recollir el premi Robert Kennedy als drets humans. Un cop a l'aeroport sahrauí, les autoritats marroquines li retiren el passaport i l'expulsen del país, violant els convenis internacionals i la 4ª convenció de Ginebra . La història continua amb la sorprenent i conxorxa col·laboració de l'estat espanyol, que fa possible la deportació a Lanzarote.

L'excusa? Haver omplert la casella Nacionality del visat d'entrada amb Sàhara Occidental. Claríssimament es tracte, per tant, d'un afer de repressió directe i és que Haidar, desconeguda pel món, és ben coneguda per l'estat marroquí.

Davant la negativa marroquina de deixar-la tornar, el 14-11-2009, Haidar inicia una vaga de fam, com a forma de lluita, en una improvisada cofurna al costat de la parada d'autobusos de l'aeroport de Lanzarote. La demanda està clara, poder tornar a casa amb els/les seus/ves fills/es fent palesa la il·legalitat que ha patit i el que diàriament pateix la població sahrauí.

Finalment el coratge i la dignitat de Haidar, després de 32 dies en vaga de fam, obliga al govern espanyol, a la UE, als EUA a l'opinió internacional (visitada i/o solidaritzant-se amb ella per Saramago, Rigoberta Menchú, Ken Loach, ...), etc. a pressionar al govern marroquí perquè Haidar pugui tornar. La pressió dóna els seus fruïts i pot tornar a casa seva. Però no ens enganyem, un cop allà la lluita continuarà i el desemparament serà total.

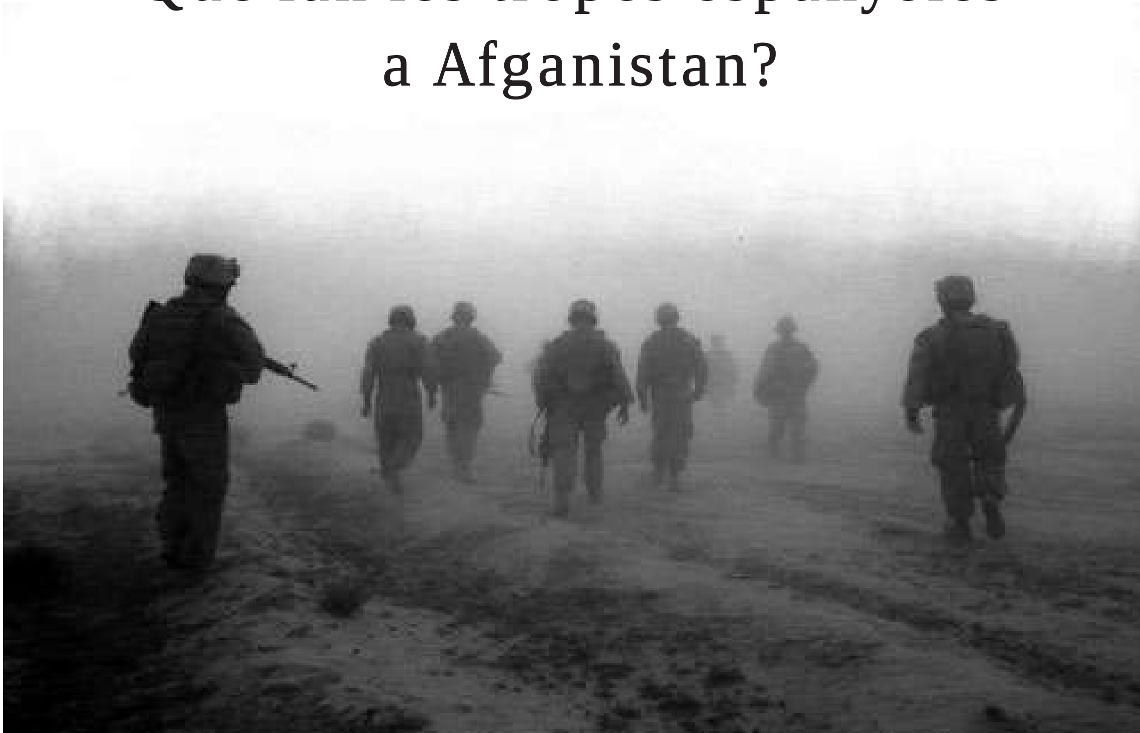
La resistència d'un poble oblidat, silenciat i arraconat premeditadament, que dia darrera dia, durant més de 30 anys, fa front a l'ocupació, a la repressió i a l'expulsió del territori que duu a terme l'ocupant regne del Marroc.

que lluita per aconseguir un dret fonamental, el dret a existir lliurement, i un dret democràtic, el dret a l'autodeterminació com a poble.

Haidar fa recordar la dita, clarivident, d'un altre lluitador, mort en vaga de fam, es deia Bobby Sands: "La nostra venjança serà el somriure dels nostres fills/es" (Our revenge will be the laughter of our children). Així ho desitgem. Inshal·lah!

Que fan les tropes espanyoles a Afganistan?

Zapatero necessita fer-se perdonar pel pecat de retirar les tropes espanyoles de L'Iraq i Kosovo. Participar en el G-20 i contar amb el suport del "amic" Obama, té un preu: mantenir efectius militars al Líban, Bòsnia i Afganistan, sota el mandat de la servil ONU. Des que el govern "socialista" de Felipe González, ens va ficar en l'OTAN, aquesta ha reciclat el seu paper tradicional, per a convertir-se en el gendarme mundial de l'imperialisme.

30 Anys de guerra i 8 de "democràcia"

Afganistan és una regió de gran valor geoestratègic per a USA i la UE. Pas obligat dels recursos energètics del mar Caspi cap a Paquistan, limita amb Iran, Xina, Índia i les repúbliques exsoviètiques de Tadjikistan, Uzbekistan i Turkmenistan, a més d'ésser de summa importància en les seves disputes i negociacions amb Rússia.

Després de 30 anys de guerra i 8 de "democràcia" la situació és crítica. "Els talibans reconquisten Afganistan" advertia el Consell Internacional de Seguretat i Desenvolupament. "Tenen presència permanent en el 72% del territori". Ho va confirmar Robert Gates: "el buit de poder és creixentment omplert pels talibans". El corrupte govern de Karzai (exempleat de la petroliera UNLOCAL i exconfident de la CIA), és cada vegada més detestat per la població.

Les excuses amb les que es va justificar la invasió han caigut pel seu propi pes. Els projectes de reconstrucció només han enriquit a les multinacionals i agències privades de seguretat. Afganistan rep 18.000 milions de dòlars anuals per a la reconstrucció, però la major part acaba en mans dels senyors de la guerra, funcionaris corruptes i narcotraficants, mentre que 18 milions d'afganesos viuen amb menys de 2 dòlars al dia.

La "democràcia" és una ficció que no resisteix una anàlisi seriós. Només falta veure com es va realitzar la recent farsa electoral, on a pesar de la falsificació massiva dels vots, tot just va acudir a les urnes un terç de la població. Els antics senyors de la guerra ara són ministres i alts funcionaris que governen els seus "províncies" al seu capritxo. El govern és un niu de narcotràfic i corrupció (el germà del president és el narcotraficant més poderós del país). L'exèrcit i la policia només existeixen en la imaginació dels caps del Pentàgon. Sense la presència de les tropes ocupants, el govern titella no duraria un dia.

La lluita contra la droga és una paròdia que púdicament s'amaga per a no fer el ridícul: l'únic sector productiu en

alça avui dia a Afganistan és el de l'opi (el 85% de la producció mundial).
La defensa dels drets humans és una burla sagnant. Els drets de les dones són constantment violats, com en l'època dels talibans, només que ara en nom de la "democràcia". Algú va dir que els actuals governants

són "igual que els talibans, només que amb la barba més curta". Karzai ha aconseguit l'impossible, que la població enyori el jou dels antics talibans. Recentment el congrés afganès va aprovar una llei per la que un marit pot deixar morir de fam a la seva dona, si aquesta no consenteix a mantenir relacions sexuals. Les lapidacions augmenten i la persecució contra les dones que gosen desafiar la creixent opressió és el pa de cada dia.

Les massacres contra la població accentuen l'odi contra l'ocupant i reforça a la resistència (englobada genèricament per la premsa amb el nom de talibans). El carnisser en cap de les tropes invasores, el general McCrystal demana l'enviament de 40.000 soldats més. (ampliable a 100.000). Però l'alt comandament està dividit: hi ha qui opina que s'ha entrat en una dinàmica que recorda el desastre del Vietnam. Els nous efectius no són suficients, i a la llarga només enfortirien als talibans. És massa tarda per a vèncer i suggereixen una retirada progressiva, mantenint les forces necessàries per a entrenar al nou exèrcit afganès. El pes principal de suport al govern afganès quedaria en mans de l'exèrcit pakistanès (país veí que ja es troba en plena guerra civil).

Després de 8 anys de guerra, sang i destrucció l'imperialisme es troba enmig d'un pantà del que no aconsegueix sortir. De res li ha servit el seu poder militar. La sagnia constant de diners i morts (de les tropes ocupants i la població civil) està desgastant el suport de la societat nord-americana a la guerra. Dues terceres parts s'oposen. Cada vegada són més els que qüestionen el que va ser la premissa central per a la invasió: que era necessari derrotar als talibans per a protegir al país de nous atemptats. A Europa, on la participació dels seus exèrcits mai va ser ben vista, l'oposició no para de creixer. Malgrat tot, el govern de USA i els seus socis de l'OTAN, insisteixen a mantenir e incrementar les forces d'ocupació.

I què fan les tropes espanyoles a Afganistan?

Tal com dèiem, Zapatero necessita fer-se perdonar. No pot sortir a la foto si no està disposat a pagar el preu: demostrar que és un soci fiable. L'emperador Obama ha enviat 30.000 soldats més i ha demanat als seus socis de l'OTAN majors efectius per assegurar la victòria, ara que se li escapa de les mans. La promesa de retirar les tropes al 2011 no és més que una declaració

d'intencions, reconegut per ell mateix i per altres alts dirigents de la seva administració, que dependrà de la situació a la regió. El obedient govern "socialista" de Zapatero ha decidit enviar 220 soldats (una quantitat que podria ampliar-se en el futur si la situació ho demanés) i la participació de la guàrdia civil en la instrucció de les forces de seguretat afganeses. Menteixen quan diuen que les tropes espanyoles estan a Afganistan en "missió de pau". AL PP, CIU i PNB els agrada denunciar la demagògia "socialista", però en lo fonamental estan a partir un pinyó amb ell, perquè saben

per on passen els interessos de l'imperialisme espanyol. Ser el soci menor dels grans, té les seves avantatges: sempre cauen algunes engrunes de la taula que es poden aprofitar.

Els mateixos arguments que van justificar la retirada de les tropes espanyoles de L'Iraq en 2004 són ara aplicables al cas afganès. La "missió de pau" consisteix a reforçar el control d'USA i de l'OTAN del país, "extendre l'autoritat del govern central" es a dir el imposat per Bush i Obama. La hipocresia "pacifista" (per lo de la "missió de pau) del govern el fa còmplice dels assassinats de la població. Les altres missions "de pau" en les que participen tropes espanyoles a Bòsnia, Haití i Líban compleixen la mateixa funció que a Afganistan: fer de ajudants del gran germà nord-americà (no tenen tants efectius, ni poder econòmic per estar en tots els llocs a l'hora). Aquest és el preu que tenim que pagar per formar part de l'OTAN.

Que la paràlisi i la indiferència no ens facin còmplices.

Les mobilitzacions contra la participació de les tropes espanyoles a Afganistan ja han començat. En els pròxims mesos actes i manifestacions es portaran a terme per tota la geografia de l'estat. Tant el govern com la majoria de la oposició parlamentària saben que l'immensa majoria estem contra la guerra. Malgrat això no han dubtat a l'hora de recolzar la participació en el conflicte. Això no pot quedar sense resposta.

Fora les tropes espanyoles d'Afganistan!
Fora les tropes espanyoles de Bòsnia i Liban!
Retirada inmediata de l'estat espanyol de l'Otan!

Oficina de Drets Socials:

Que fer davant d'un acomiadament?

Tens dret a:

1. DEMANAR A L'EMPRESA QUE LA NOTIFICACIÓ ES FACI PER ESCRIT (Per evitar que t'acusin d'abandonament del lloc de treball).

2. COMPROVAR QUE LA CARTA D'ACOMIADAMENT COINCIDEIXI AMB LA DATA REAL DE L'ULTIM DIA A LA FEINA (Les empreses a vegades, posen una data errònia, per evitar DEMANDES JUDICIALS).

3. ESCRIURE A LA CARTA DE L'ACOMIADAMENT LA FRASE “ NO CONFORME ” AMB LA DATA, L'HORA I LA TEVA SIGNATURA.

4. TRUCAR A L'OFICINA DE DRETS SOCIALS DE NOU BARRIS AL MOBIL 672 866 444 PER REBRE ASSESORAMENT LABORAL GRATUÏT.

5. BUSCAR UN ADVOCAT PER UNA POSSIBLE DEMANDA JUDICIAL, CONTRA L'EMPRESA JA QUE TENS NOMÉS 20 DIES PER INTERPOSAR-LA (un cop passat aquest límit, perds qualsevol dret a reclamar contra l'empresa)

6. EN EL CAS QUE L'EMPRESA TAMBÉ ET DONI EL DOCUMENT DE “FINIQUITO” TAMBÉ ESCRIURE “ NO CONFORME “ AMB LA DATA, L'HORA I LA TEVA SIGNATURA.

7. ANAR A L'OFICINA DE TREBALL DE LA GENERALITAT, AVANS DE 15 DIES DES DE LA DATA D'ACOMIADAMENT (un cop passat aquest límit perds el dret a gestionar el subsidi d'atur).

Exercint aquests drets laborals, et defensaràs davant d'un acomiadament.

Agenda

Divendres, 26 de febrer: Concert de "Familea Miranda" i "Hannuman". Hora: 21h.
Lloc: Kasal de joves de Roquetes. C/Vidal i Guasch 16 - 9barris.

Divendres, 26 de febrer: Concert al local de "The Freak Fandango Orchestra" (folk, polca, música gitana dels Balcans i punk). Hora: 23h. Preu: 4€
Lloc: Ateneu Popular de 9barris. C/Portlligat 11-17 - 9barris.

Dissabte, 27 de Febrer a les 22.30h i Diumenge, 28 de Febrer a les 12h i a les 19h: COMBINAT DE CIRC 40. Dissabte després de la funció: DJ Max. Preu: 6€ Nens (fins 14 anys) 3€.
Lloc: Ateneu Popular de 9barris. C/Portlligat 11-17 - 9barris

Diumenge, 28 de Febrer: Concert de Marta Campos (Trova cubana). Hora: 22'30h. Preu: 5€
Lloc: Harlem Jazz Club. C) Comtessa de Sobradiel, 8 - Barcelona.

Diumenge, 28 de Febrer: Xerrada "Ciutat, medi rural i conflictivitat social (2a sessió Cicle antindustrial)". Hora: 16h.
Lloc: Can Mas deu.

Del 25 de febrer al 27 de març: Exposició "Herederos de lo ajeno" d'Eva Parey. Xerrada i inauguració: 25 de febrer a les 20h. Lloc: CCCan Basté - SALA CAVA. Pg. Fabra i puig, 274.

Divendres, 5 de març: "El generador", espectacles de petit format. Concert de "LA MARAVILLOSA CABEZA PARLANTE" i de "SPIFFhAUS!". Hora: 22h.
Lloc: CCCan Basté. Pg. Fabra i Puig, 274 - 9barris

Dilluns, 8 de març: Dia de la dona Treballadora. Esteu atents a les convocatòries.

Dijous, 11 de març: Passi de cinema amb la peli "GRBAVICA: EL SECRETO DE ESMA (2006)" dins del cicle "Mare no hi ha una". Hora: 21'30h
Lloc: CCCan Basté. Pg. Fabra i Puig, 274 - 9barris

Dissabte, 13 de març: Concert de celebració del 11è aniversari de Racó Català amb Brams i Pell de serp. Hora: 20'30h Lloc: Sala Apolo. C/ Nou De La Rambla, 111 - Barcelona. Preu: 12€

Diumenge, 14 de març: Manifestació en contra de la monarquia. Hora: 17h.
Lloc: Pl. Catalunya.

Divendres, 19 de març: "El generador", espectacles de petit format. Concert de "Milonga TALANCA GROUP" i de "CECILIA LEDESMA".
Hora: 22h
Lloc: CCCan Basté. Pg. Fabra i Puig, 274 - 9barris

Dijous, 25 de març: Peli "LA LEONERA" dins el cicle "mare no hi ha una".
Hora: 21'30h

Més informació a: http://nash.upc.es/adhd/calendari.php

